

Na ceste k najvzdialenejším končinám [Nr.2]

**Či kráčam a či odpočívam, ty ma sleduješ.
A všetky moje cesty sú ti známe.
(Ž 139, 3)**

Či som zostal stáť, alebo či kráčam, Boh o tom vie.
On pozná môj smiech, keď som šťastný.
Pozná môj plač, keď cítim bolesť.
Vie aj to, kedy milujem, rozdávam radosť, šírim pochopenie...
Ale vie aj, kedy ubližujem, či zavádzam toho druhého.

V ktorých chvíľach by som sa mal viac starať o toho, koho milujem? Kedy sa viac o neho zaujímať? Niekedy možno prídu aj také chvíle, kedy chcem vzťah stavať len na sladkých rečiach, sladkých bozkoch... ale neprejavujem tomu druhému konkrétne skutky obetavosti a sebazaprenia tak, ako nám to ukázal Ježiš.

Čo si myslíš o vete:
„Manželia sa dnes nebudú rozvádzať preto, žeby nerozvíjali svoje komunikačné schopnosti, športové či umelecké nadanie... ale preto, že niekto nechal špinavé ponožky uprostred izby.“

**Keď už budeš so silami na konci,
keď už budeš chcieť mať od všetkého pokoj,
sprav ešte jeden dobrý skutok tomu,
kto to potrebuje.**